

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca)

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej

w sprawie **P. F.**

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 30 lipca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść,

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K (...),

1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w W. w dniu 9 lutego 2015 r. skierował do Sądu Rejonowego w W. akt oskarżenia wraz z wnioskiem w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o wydanie na posiedzeniu, bez przeprowadzenia rozprawy, wyroku skazującego wobec P. F. oskarżonej o to, że w okresie od dnia 12 maja 2013 r. do dnia 7 czerwca 2013 r. w nieustalonym miejscu, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

doprowadziła P. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 17.565 zł w ten sposób, że wprowadziła pokrzywdzonego w błąd co do własnej tożsamości podając się za S. M. D., a także pochodzenia, wykształcenia, wykonywanego zawodu i statusu majątkowego, a następnie wskazując na nagłą potrzebę materialną, uzyskała od wymienionego telefon marki S. o wartości 2.079 zł, perfumy M. o wartości 360 zł, artykuły kosmetyczne o wartości 123 zł, zegarek o wartości 839 zł, okulary słoneczne o wartości 299 zł i 499 zł, artykuły farmaceutyczne o wartości 130 zł oraz pieniądze w walucie Euro i USD stanowiące równowartość kwoty 12.936 zł, zobowiązując się do zwrotu równowartości przekazanych jej rzeczy pieniędzy, z czego nie zamierzała się wywiązać, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i orzeczenie w stosunku do tej oskarżonej uzgodnionych z nią kar.

Sąd Rejonowy w W. , na posiedzeniu przeprowadzonym w trybie art. 343 k.p.k., uwzględnił powyższy wniosek i wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt III K (...), uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie - stosownie do treści art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. i w zw. z art. 73 § 2 k.k. - warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata, oddając ją w tym czasie pod dozór kuratora oraz w oparciu o treść art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżoną do naprawienia szkody w całości poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 17.565 zł w terminie roku od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną z uprawnionych stron i uprawomocnił się z dniem 17 kwietnia 2015 r.

Kasację wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zaskarżając wyrok w całości, na korzyść skazanej P. F. i zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego P. F. za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i orzeczenie uzgodnionych z nią kar, w sytuacji, gdy okoliczności popełnienia zarzucanego skazanej przestępstwa

budziły wątpliwości, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postanowienie uznające kasację Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego za oczywiście bezzasadną zapadło po przeprowadzeniu rozprawy, wobec czego – w myśl art. 535 § 3 k.p.k. - sporządzenie uzasadnienia pisemnego nie jest wymagane.

Sąd Najwyższy uznał jednak za właściwe sporządzenie go w zakresie odnoszącym się do przesłanek uzasadniających skazanie oskarżonej bez przeprowadzenia rozprawy, tj. w trybie przewidzianym w art. 335 § 1 k.p.k., a to wobec tego, że oskarżona, rzecz ujmując formalnie, do winy nie przyznała się.

Otóż, w stanie prawnym obowiązującym w dacie wyrokowania Sądu Rejonowego w W. tj. w dniu 9 kwietnia 2015 r., przepis z art. 335 § 1 k.p.k. stanowił, że „Prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym za przypisany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Uzgodnienie może obejmować również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania”. Wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k. nie był więc wnioskiem wspólnym prokuratora i oskarżonego, był jednak z oskarżonym uzgodniony, to znaczy obejmował zgodę na skazanie bez przeprowadzenia rozprawy i zgodę na ustalony sposób skazania. Omawiany przepis zawierał tylko dwa warunki niezbędne dla skutecznego dokonania uzgodnień, których wynikiem będzie wnioski o skazanie bez rozprawy. Pierwszy z nich, to takie ustalenia postępowania przygotowawczego, w świetle których okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości czyli ustalenia wedle których zaistnienie występkę, sprawstwo oskarżonego i jego wina nie budzą wątpliwości. Drugi z nich to stwierdzenie takiej jego postawy, która wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy. Przyznanie się oskarżonego do winy nie było warunkiem formalnym do zastosowania trybu „dobrowolnego podania się karze”. Przyjmowało się natomiast, że zgoda oskarżonego na skazanie bez

przeprowadzenia rozprawy i uzgodnienie z prokuratorem kar jest równoważna przyznaniu się do winy.

Oskarżona P. F. , po złożeniu wyjaśnień, znając też zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie składała wniosków dowodowych. Jej wyjaśnienia wcale nie pozostawały też, mimo że wprost do winy nie przyznała się, w całkowitej opozycji do wyjaśnień pokrzywdzonego. W toku postępowania przygotowawczego zgromadzono wszystkie istotne dla trafnego rozstrzygnięcia sprawy dowody. Dowody te, w szczególności obszerne zeznania pokrzywdzonego, jak i zeznania pozostałych świadków, przedstawiają okoliczności (nie ma powodu ich w tym miejscu przytaczać), które w sposób nadzwyczaj oczywisty wskazują na działanie oskarżonej z kierunkowym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowych przez doprowadzenie pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą tak wprowadzenia go w błąd, jak i później jego wyzyskania. Stąd, Sąd Rejonowy w W. orzekając w dniu 9 kwietnia 2015 r., miał oczywiste podstawy do uwzględnienia wniosku prokuratora o skazanie oskarżonej bez przeprowadzenia rozprawy, tj. w trybie przewidzianym w art. 335 § 1 k.p.k.